

ONOPGEEFBAAR VERBONDEN

Bij Israëlzondag

In zijn spannende roman 'Het recht op terugkeer' (2008) schetst Leon de Winter de situatie van de staat Israël in het jaar 2024. Het land is gekrompen tot een soort zwaarbeveiligd 'groot-Tel Aviv' - een gevangenis waarin de bewoners zich hebben teruggetrokken om zich met hoog-technische middelen te beschermen tegen een buitenwereld vol doodsdreiging. Een beklemmende situatie.

Is dat het toekomstplaatje van Israël en haar burenen? Toen ik het boek uit had, dacht ik: eigenlijk beschrijft het de huidige situatie, maar dan in verhevigde vorm! Het idealisme dat de staat Israël eens kenmerkte heeft veelal plaatsgemaakt voor onverschilligheid enerzijds en fanatisme anderzijds. De samenleving heeft te kampen met georganiseerde misdaad en corruptie. Van binnen wordt de samenhang steeds verder aangetast. En van buiten loert de haat die, gevoed door moedeloosheid en fundamentalisme, regelmatig de trekken heeft van een collectieve psychose.

Binnen de kerken lijkt de solidariteit met het land Israël bekoeld. Begrijpelijk, want de politieke en maatschappelijke situatie in Israël heeft de verbondenheid er bepaald niet gemakkelijker op gemaakt. Maar onze kerk heeft zich kerkordelijk laten vastleggen op een *onopgeefbare* verbondenheid met het volk Israël (art. 1.7). Nu weet ik wel: het *volk* Israël is meer dan de *staat* Israël. En 'onopgeefbare verbondenheid' is niet hetzelfde als: kritiekloos bijvallen (zoals sommige christenen menen). Maar een verbondenheid die eindigt is in werkelijkheid nooit begonnen. De ware solidariteit toont zich als zij op de proef wordt gesteld.

Laat ik hier nog eens in herinnering roepen dat onze kerk met Israël het gesprek zoekt, 'in het bijzonder betreffende de komst van het Koninkrijk van God', zoals onze kerkorde stelt. Uitgerekend dit visioen van Gods Vrederijk werd profeten voor het eerst ingeademd op de plek waar nu dat uitzichtloze conflict heerst. En dit visioen is onontkoombaar verbonden met het lot van Jeruzalem: een plek op de kaart aan te wijzen. Om die plek op de kaart kan en mag de kerk dus niet heen. Zij bidt ook voor Israël en haar burenen: 'Uw Koninkrijk kome.' Juist als dit Vrederijk verder weg lijkt dan ooit.

Piet van Die